

## Een avond alleen

Lynn hield een kleine houder met zoetjes boven haar thee. Klikkend liet ze drie tabletjes in de mok vallen, die bruisend oplostten. Ze had ooit dure zoetjes gekocht, maar die moest je roeren, net als suiker.

Ze ging aan tafel zitten in de huiskamer van haar moderne flat.

De rust, dacht ze tevreden, en ze reikte naar het boek waar ze de laatste tijd elke dag even in las.

En de telefoon, dacht ze gelaten. Ze liet het boek liggen en nam de hoorn op.

- Lynn.

- Dag Lynn, met Nania.

- Nania!

Lynn vond het altijd een genoegen om Nania aan de lijn te krijgen. Sinds ze Nania een volwassen kerel knock out had zien slaan, had ze een zwak voor de jonge vrouw.

- Renee vroeg of ik je wilde bellen, zei Nania.

- Ja? Waar gaat het over?

- We zitten hier de route te plannen voor zaterdag en Renee denkt dat jij niet de hele tijd op de snelweg wilt zitten.

- Ben je bij Renee? vroeg Lynn nieuwsgierig.

- Ik was in de buurt, en omdat jullie zeiden dat ik altijd welkom ben...

- Dat is ook zo, Nania. Nou ja, als de reis niet te lang duurt, kunnen we wel de secundaire wegen nemen.

Lynn hoorde Nania aan Renee vragen of de reis lang zou duren. Renee zei dat ze niet het hele stuk de snelweg hoefden te nemen, omdat ze tijd genoeg hadden.

- We gaan niet het hele stuk over de snelweg, zei Nania. We hebben tijd genoeg, zegt Renee.

- Waarom vraagt Renee dan of je mij wilt bellen? Die snuggere vriendin van me heeft blijkbaar de beslissing al genomen.

- Nee, zei Nania. Ik bedoel, Renee zegt dat het niet per se hoeft. Als je liever... een ogenblikje...

Renee kwam aan de telefoon.

- Zo, vriendin, zei ze.

- Ha, vriendin, zei Lynn.

- Chinees gegeten?

- Ja, spareribs. Die neem ik nooit meer.

Jaren geleden zou Renee nog opmerken dat spareribs geen Chinees gerecht is, maar inmiddels was ze wel wijzer.

- Vieze boel, zei Renee. Je handen worden er zo smerig van.

- Nogal. Maarre... Nania is bij jou op visite?

- Ja, gezellig.

- Absoluut. Ik ben blij dat ze het aangedurfd heeft. Gewoonlijk pikken we haar langs de weg op.

- Dat is ze zo gewend, zei Renee met een olijke klank in haar stem.

Lynn dacht terug aan hun eerste ontmoeting, toen zij in de namiddag van een oogstfeest terugkwamen en Nania, die al vanaf de vroege middag bij een kruising stond, een lift hadden gegeven.

- Heeft ze vandaag nog gewerkt? vroeg Lynn.

- Of jij vandaag nog gewerkt hebt, wil Moeder Overste weten.

- Ja! riep Nania, die wel wist dat Lynn zich niet aan haar beroep stoorde.

- Er loopt heel wat gespuis rond, tegenwoordig.

- Er loopt heel wat gespuis rond, Nania, herhaalde Renee.

- Weet ik!

- Maar jij bent vandaag toch thuis gebleven? vroeg Renee onschuldig aan Lynn.

Die nam een slokje thee, zodat ze niet hoefde te reageren. Renee liet de stilte kalmpjes passeren.

- Zeg even tegen Nania, zei Lynn, dat ze jou een draai om je oren geeft.

- Of je Lynn een draai om haar oren wilt geven, als je haar ziet.

- Is goed!

Lynn hoorde Nania giechelen.

- Zeg, komisch nummer, waarom laat je haar mij bellen, als je al van plan bent om de secundaire wegen te nemen?

- Dat ben ik niet. Ik zeg alleen dat we tijd genoeg hebben en dat we de secundaire wegen kunnen nemen, zodat er onderweg meer te zien valt. Maar het hoeft niet. Als je liever snel op de plaats van bestemming bent, nemen we de snelweg.

- Maakt het Nania nog wat uit?

- Maakt het jou nog wat uit, Nania? Wil je liever over de snelweg?

En tegen Lynn:

- Het maakt haar niet uit, zegt ze. Ze vindt alle wegen goed.

- En kruisingen, zei Lynn.

- Wat jij zegt.

- Laten we dan het eerste stuk over de snelweg afleggen, want hier in de buurt kennen we het onderhand wel. Dan gaan we het laatste stuk binnendoor.

- Goed idee, zei Renee. Zie je, daarom vroeg ik Nania of ze jou wilde bellen. Jij bent het genie van ons drieën.

- Dat weet ik, zei Lynn. En je liet haar bellen, in plaats van zelf te bellen, omdat je weet dat ik haar graag mag.

- Nee, een kat heb ik niet, zei Renee tegen Nania.

- Terwijl je zo dol op dieren bent, zei Lynn.

- Heb jij een kat, Lynn? hoorde ze Nania roepen.

- Zeg haar maar, dat ik zelf een kat ben.

- Zal ik doen, zei Renee. Kom je vanavond hier naar toe?

- Ik weet niet. Het klinkt best gezellig, maar ik kan wel een beetje rust gebruiken.

- Ben je weer bij je moeder geweest?

- Dat, en ik heb boodschappen gedaan en me een paar uur nuttig gemaakt achter mijn piano. Ik wilde net een kopje thee gaan drinken en wat lezen.

- Spannend. We gaan hier dadelijk een DVD kijken. Wat lees je?

- Een boek over Nania's en zo.

- Is het interessant? vroeg Renee.

- Gaat wel. Het is meer de stilte waar ik van geniet.

- In dat geval, beste vriendin, laat ik je met rust. Ik ga ophangen.

- Tot ziens, Nania! riep Lynn.

- Lynn schreeuwt net mijn oor er af, omdat ze tot ziens zegt, tegen jou.

- Dag, Lynn!

Renee moest er om grinniken.

- Slaap lekker straks, vriendin.

- Dank je, Renee, jij ook. Tot morgen.

- Doei.

- Dag, veel plezier.

Lynn legde de hoorn neer. Ze trok het boek naar zich toe en bladerde naar de bladzijde waar ze gebleven was. Daar probeerde ze verder te lezen.

De zelfkant, dacht ze. Wat een raar woord voor mensen die in de goot terechtkomen. Hoe kun je dat nou de zelfkant noemen? Alsof in de problemen geraken, het gevolg is van egoïsme.

Ze nam een slok thee en keek door het raam van de huiskamer naar buiten. Het werd al donker.

Nania was geen onbeschreven blad. Ze kwam onschuldig over, maar toen ze belaagd werd, sloeg ze een volwassen man met een enkele klap knock out. Voor jezelf zorgen, omdat niemand anders voor je zorgt, misschien heet het daarom de zelfkant.

Waar blijft eigenlijk het verkeer? Het is meestal veel drukker in de straat.

Lynn zuchtte en keek naar de klok in de open keuken. Half negen, niet echt een tijd om je al over te geven aan contemplatie.

- Renee.
- Lynn timer.
- Ha, ben je daar weer? Was je nog wat vergeten?
- Wat voor DVD gaan jullie kijken?
- Een Franse, zei Renee. Je weet wel, die mooie film over dat eenzame meisje.
- O ja, die hebben we laatst nog gezien. Was wel een heel mooie film.
- Je kunt altijd nog komen kijken, maar ik kan niet garanderen dat het hier rustig is. Bovendien heeft Nania zojuist besloten om een appeltaart te bakken.
- Een appeltaart... Ja, dan moet de stilte maar wijken.
- Ze heeft nog nooit een appeltaart gebakken.
- Ik neem het risico wel.

Renee zei tegen Nania:

- Lynn komt hier naar toe.
- Jippie!
- Grappig, zei Lynn. Dat is precies wat mijn dochter altijd roept, als ze hoort dat jij komt.
- Is ze bij je ex?
- Tuurlijk, anders zou ik niet langs kunnen komen. Ik laat ze 's avonds niet alleen.
- Is je zoon niet oud genoeg?
- Jawel, maar toch. In gevaar van nood moet iemand een klap uit kunnen delen en daar heb ik minder problemen mee dan mijn zoon. Bovendien, hij is vanavond niet thuis.
- Dolletjes, zei Renee. Zit ik vanavond tussen twee van die agressieve bitches. Wie zou er het hardste slaan, jij of Nania?
- Ik! riep Nania.
- Goed, ik kom langs. Op de fiets duurt het ongeveer vijftwintig minuten.
- Zullen we je komen halen? vroeg Renee.
- Nee, een stukje fietsen is wel gezond en bang ben ik niet. Je kunt me straks naar huis brengen. Mijn fiets kan wel achterin.
- Lynn is niet bang, zegt ze. Voor welk stuk moet ze uitkijken?
- Zeg tegen Lynn dat ze binnendoor moet gaan en niet de provinciale weg neemt. Daar rijden buitenlanders rond die vrouwen lastigvallen.
- Nania zegt, dat je niet over de grote weg moet gaan...
- Ik hoorde het, zei Lynn.
- ...en dat je op moet passen voor Nederlanders van buitenlandse afkomst, die ten gevolge van taalachterstand en discriminatie zich genoodzaakt zien om echte Nederlanders...
- Racist!

Renee grinnikte.

- Tot zo, vriendin. We wachten met de film tot jij er bent. Nania moet toch eerst de taart maken.
- Tot over een half uurtje.
- Doei.

Lynn legde de hoorn neer. Ze zocht haar tasje en nam uit de keuken meteen wat chocolade mee.

Renee zou wel genoeg drank in huis hebben.

Zou Nania snoepen? vroeg ze zich af, toen ze een groot blik vol met snoep zag staan. Die had ze voor haar dochter gekocht, maar de smaak beviel haar blijkbaar niet, anders was het blik al lang leeg.

Met het blik onder haar arm bleef ze nog even bij de deur van de huiskamer staan. Ze knipte het licht uit en keek naar buiten, waar het nu lichter leek.

Ik kon ooit veel beter tegen alleen zijn, dacht ze, terwijl ze door de gang langs de kamer van haar zoon liep. Dat is het nadeel van vriendschap. Je went er aan. Je went aan de drukte, aan de gezelligheid. Dekselse vriendinnen! dacht ze glimlachend en ze schudde haar vuist. Ik krijg zo geen rust meer!